

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΤΗΣ 3ης Β΄ Η 1ης Ο.Ν.Α. ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Όταν στις 27 Αυγούστου 1948 έφυγα να πάω στο εξωτερικό να σπουδάσω και με συνόδευσε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού (τότε Χασάνι) ο Νίκος Μεταξάς, μαζί με τους γονείς μου, μου edώρησε ένα ξύλινο κουτάκι, με τον Παρθενώνα χαραγμένο επάνω, που είχε μέσα ένα ζευγάρι τσαρουχάκια και μια κάρτα. Το κείμενο της κάρτας μου έμεινα πάντα χαραγμένο στην καρδιά κι εκφράζει την αγάπη, που κράτησε διαχρονικά συνδεδεμένους όλους τους προσκόπους της 3^{ης} Β΄ ή 1^{ης} Ο.Ν.Α..

ΛΙΓΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1945-1948

Την ομάδα την έζησα σχετικά λίγα χρόνια, μόνο την περίοδο 1945-48. Εν τούτοις τα χρόνια αυτά για την περίοδο αυτή της ζωής μας, μετακατοχικά χρόνια, ήταν χρόνια μεστά και τα γεγονότα που ζήσαμε έμειναν χαραγμένα στις μνήμες μας.

Την 3^η Β΄ την πρόλαβα στα Πευκάκια Αγίου Νικολάου και μετά την έζησα στη Λέσχη της στο Λυκαβηττό, όπου και μετονομάστηκε σε 1^η Ο.Ν.Α..

Η επισκευή και αξιοποίηση της Λέσχης ήταν κάτι που μας απησχόλησε πολύ. Ιδιαίτερα η διαμόρφωση της γωνίας της ενωμοτίας Πιγκουίνων, ήταν κάτι που προσπαθήσαμε να κάνουμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο, πράγμα που στο τέλος, νομίζω ότι επιτύχαμε. Σκίτσο της διαμορφώσεώς της υπάρχει στη συνέχεια.

Η Λέσχη αυτή πάντως μου άφησε τραυματικές αναμνήσεις για σειρά ετών. Εσπούδαζα την περίοδο 1950-55 στη Γλασκώβη, όπου φυσικά έβρεχε τακτικά. Το βράδυ, στον ύπνο μου, κάθε φορά που εκαταλάβαινα την βροχή, εξυπνούσα με άγχος εάν τα πισόχαρτα της σκεπής της Λέσχης θα βαστούσαν και δεν θα είχαμε διαρροή μέσα.

- Εκτός από μια συντομότατη ένταξή μου στην ενωμοτία Αλκυόνων (ή ήταν Δελφίνων;), όταν πρωτοπήγα στην Ομάδα, ως 3^η Β΄, με ενωμοτάρχη τον Αντ. Οικιάδη, ή η προσκοπική μου διαδρομή είναι συνδεδεμένη με την ενωμοτία Πιγκουίνων, που δημιουργήθηκε ως τέταρτη ενωμοτία της Ομάδας την εποχή εκείνη (1945).

Πρώτος ενωμοτάρχης ήταν ο Ντόρης Χαλκιόπουλος.

Γρήγορα ορκίσθηκα πρόσκοπος Γ΄ τάξεως και στις 27.12.1945 έγινα Β΄ τάξεως. Στις 5-5-1946 ονομάσθηκα Α΄ τάξεως και συγχρόνως υπενωμοτάρχης, μαζί με το συμμαθητή μου από το Π.Σ.Π.Α. Δημήτρη Κουτσουδάκη.

Με την αποχώρηση του Ντόρη Χαλκιόπουλου, που έγινε ένας εκ των υπαρχηγών, ο Κουτσουδάκης κι εγώ εγίναμε συν-ενωμοτάρχες των Πιγκουίνων, το επονομαζόμενο «δικέφαλο τέρας», μέχρι τις 29-12-1946, οπότε ο Δημήτρης έφυγε κι έμεινα εγώ κανονικός ενωμοτάρχης, με υπενωμοτάρχη το Νίκο Μεταξά.

Κάποτε προς το τέλος του 1947, αρχές του 1948, πρέπει να έγινα Ανιχνευτής και νέος ενωμοτάρχης Πιγκουίνων ο Νίκος, μέχρι κάποτε στα μέσα του 1948 οπότε έγινε Υπαρχηγός και ο Φίλιππος Νικόγλου ανέλαβε ενωμοτάρχης των Πιγκουίνων.

Σύμφωνα με αρχείο που εκράτησα σαν ενωμοτάρχης, η ενωμοτία μου είχε την εξής σύνθεση:

- Δ. Κουτσουδάκης - συν-ενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1943 και απεχώρησε 29-12-1946
- Κ. Φιλίππου - συν-ενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε από την ενωμοτία τον
Δεκέμβριο 1947 ονομασθείς Ανιχνευτής
- Ν. Μεταξάς - υπενωμοτάρχης
ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε από την ενωμοτία
29-12-1946 κι έγινε υπενωμοτάρχης Ξιφίων
- Φ. Νικόγλου - ήλθε στην ομάδα 1945 και ονομάστηκε ενωμοτάρχης
Πιγκουϊνων τον Δεκέμβριο 1947
- Λ. Λέιξ - ήλθε στην ομάδα 1945 και έφυγε 11.1947
- Ε. Βρανόπουλος - ήλθε στην ομάδα ?? κι έφυγε από την ενωμοτία
29-12-1946 για τους Γλάρους
- Ε. Στρατήγης - ήλθε στην ομάδα 1946 κι έφυγε 9.1947
- Π. Κόλλας - ήλθε στην ομάδα 1945
- Σ. Λιβιεράτος - ήλθε στην ομάδα 1946
- Π. Καρανίκας - ήλθε στην ομάδα 1947
- Χ. Μαλακατές - ήλθε στην ομάδα 1947
- Ι. Λεωνίδας - ήλθε στην ομάδα 1947

- Ο Ομάδα είχε μια ψυχή, μια συναδελφικότητα, που έλειπε από άλλες ομάδες.

Πάντοτε έπρεπε να βγαίνουμε πρώτοι. Ο μεγάλος μας αντίπαλος ήταν ο «γεννήτορας» μας, η 3^η και το θεωρούσαμε απαραίτητο να την ξεπεράσουμε σε κάθε παιχνίδι, σε κάθε εκδήλωση.

Κερδίσαμε, κερδίσαμε περίπου πάντοτε. Είχαμε και τα τρόπαιά μας, ένα ακορντεόν, που έπαιζε ο Νίκος, ένα όπλο σκοποβολής κλπ.

- Θυμάμαι τις Χριστουγεννιάτικες συγκεντρώσεις μας στο σπίτι του Γιαννουλάτου και του Λέιξ.

Θυμάμαι την εορτή της Εφορίας Λυκαβηττού με την Τζίνα Μπαχάουερ, στο «Παλλάς» της οδού Βουκουρεστίου.

- Η πρώτη μου διήμερη εκδρομή με την ομάδα ήταν στο δασάκι της Γλυφάδας, το 1945, εκεί που σήμερα είναι το γκολφ.

Χαραγμένη έχει μείνει στο μυαλό μου η βάρδια μου σκοπός το βράδυ, μόνος, μεσάνυκτα με μια το πρωί. Ήταν η πρώτη φορά που έμενα μόνος, μέσα σ' ένα δάσος, με τους θορύβους του κι τις σκιές του, να φυλάω τους κοιμωμένους συντρόφους μου.

Μην ξεχνάμε ότι ήταν λίγος καιρός μετά την απελευθέρωση και ότι οι μάχες του εμφυλίου ακόμα εξακολουθούσαν σε μέρη όχι και τόσο μακριά από την Αθήνα.

- Αποσπασματικά θυμάμαι κάποιες εκδρομές στην Πεντέλη, Άγιο Ανδρέα κλπ αλλά αυτή που μου εκόστησε ακριβά ήταν όταν επήγαμε στο ρέμα της Φραγκοκλησιάς, μια Κυριακή, Απρίλιο του 1945, κι εγώ εκρύωσα κι έπαθα υγρή πλευρίτιδα.

Την εποχή εκείνη η ασθένεια αυτή εθεωρείτο πολύ σοβαρή για να μην γυρίσει σε φυματίωση. Έτσι καθηλώθηκα στο κρεβάτι για ένα μήνα και μετά απηγορεύθηκαν όλες οι εξορμήσεις και εκδρομές.

Αυτό με ανάγκασε να χάσω πολλές από τις συγκεντρώσεις και εκδρομές της Ομάδος.

Με συγκίνησε όμως θυμάμαι ότι ο Νίκος Μεταξάς ήταν περίπου καθημερινά στο σπίτι, να μου κάνει συντροφιά. Τακτικά επίσης ερχόντουσαν και τα άλλα τα παιδιά κι έτσι ξεπεράστηκε σιγά σιγά το πρόβλημά μου, που εμένα πάντως μου φάνηκε να είχε κρατήσει ένα αιώνα.

- Το καλοκαίρι του 1946 ο γιατρός συνέστησε στους γονείς μου να πάω κάπου εκτός Αθηνών και έτσι ο θείος μου, πλοίαρχος τότε, Κώστας Φιλίππου, που ήταν Διοικητής του Προγυμναστηρίου του Πόρου, προθυμοποιήθηκε να με φιλοξενήσει κοντά του, στο «Παλατάκι».

Κάπως έτσι κανονίστηκε να έλθει και η Ομάδα στον Πόρο να κάνει την θερινή της κατασκήνωση, με διευκολύνσεις που είχα κανονίσει με το θείο μου να της παρασχεθούν από το τότε Β.Ν.

Έτσι εγώ ξεκίνησα κι επήγα στον Πόρο πιο ενωρίς κι ενδεχομένως ήλθε και η Ομάδα και κατασκήνωσε στο Μικρό Νεώριο.

Μέχρι τότε ο Νίκος μου είχε κολήσει το παρατσούκλι η «ΣΑΤΣΩΚ», αναστροφή του «Κώστας» ή «ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ» από την περιγραφή ενός ονείρου που είχα δει που ήμουν, λέει, σ' ένα χαρέμι...

Εκεί όμως στον Πόρο μου βγήκε και το παρατσούκλι «ΚΟΠΡΟΣ», όταν έτσι με αποκάλεσε αστευόμενος ο θείος μου, σε μια επίσκεψη/επιθεώρηση που έκανε στην κατασκήνωσή μας.

Ο λόγος ήταν ότι δεν του άρεσαν οι γκαζοντενεκέδες που χρησιμοποιούσαμε στο μαγειρείο και δεν τον είχα ενημερώσει να μας δοθούν χύτρες από το μαγειρείο του Προγυμναστηρίου.

Εγώ λόγω της παλαιάς μου πλευρίτιδος δεν κοιμόμουν το βράδυ στη κατασκήνωση αλλά επήγαινα στο «Παλατάκι» μου. Στο στρατόπεδο του ΒΝ ήμουν δακτυλοδεικτούμενος, με τον ανάλογο σεβασμό. Μόνο «παρουσιάστε» που δεν μου έκαναν.

Στην κατασκήνωση εκτελούσα τα καθήκοντά μου ως ενωμοτάρχου, μαζί με τον Κουτσοδάκη, που δεν ήταν όμως και πολύ φανατικός στα καθήκοντά του.

Θυμάμαι τα ωραία camp fire, με τις επισκέψεις μας/επιδρομές σε γειτονικές ομάδες στο Μεγάλο Νεώριο, στις Οδηγούς, τις βόλτες στον Πόρο για την μεγάλη απόλαυση του παγωτού χωνάκι κλπ.

Με το πέρας της κατασκηνώσεως εγώ παρέμεινα λίγο ακόμα στον Πόρο, μαζί με κάποιους «μεγάλους», που εφροντισαν για την διάλυση της κατασκηνώσεως.

Στο Μεγάλο Νεώρειο ήταν μια μικρή κατασκήνωση με την Οδηγική παρέα της εξαδέλφης μου Ρωμαίας Παπαγιαννοπούλου, την οποία επισκεπτόμεθα τακτικά. Από εκείνη την εποχή άρχισε να ακούγεται και η κραυγή «ΑΛΛΑ ΡΩΜΑΙΑ».

- Άλλη ολιγοήμερη εκδρομή, που θυμάμαι, είναι εκείνη που έγινε στο Ναύπλιο, το Πάσχα του 1947, 13 Απριλίου.

Οι μάχες με τους συμμορίτες ήταν ακόμα ζωνιές στη κεντρική Πελοπόννησο και οι γονείς μου είχαν ζωνιές επιφυλάξεις να με αφήσουν να πάω.

Τελικώς οι αντιρρήσεις εκάμφθησαν και με το σακίδιο στην πλάτη και τη σουλουμπάμια υπομάλης έλαβα τη θέση στο πίσω μέρος του φορτηγού της ΥΕΚΑ, που είχε διατεθεί από τη Στρατιωτική Διοίκηση για να μας μεταφέρει.

Θυμάμαι την εντύπωση που μου έκανε η διαδρομή στην Κακιά Σκάλα, που ήξερα μονάχα από ένα σκίτσο του χλιοδιαβασμένου βιβλίου «Ο γύρος της Ελλάδος», εκδόσεως του Ελευθερουδάκη.

Το άλλο σημείο της διαδρομής, που θυμάμαι, είναι το στενό των Δερβενακίων, όπου υπήρχε φόβος, καθώς έλεγαν, να είναι κλειστό λόγω συμμοριτών. Πάντως το τραίνο που πέρασε στις γραμμές επάνω από το χωματόδρομο, που ήταν το φορτηγό μας, είχε εμπρός από την ατμομηχανή μια πλατφόρμα με οπλισμένους στρατιώτες, με πολυβόλα, πίσω από προφυλακτικά σακιά.

Το Ναύπλιο μου είχε κάνει πολύ εντύπωση. Είχαμε καταλύσει στο γυμνάσιο, μέσα σε ξεπαγιασμένες αίθουσες.

Πριν φτάσουμε εκεί είχαμε επισκεφθεί τις Μυκήνες και πριν επιστρέψουμε στην Αθήνα εκάναμε μια εξόρμηση μέχρι την Επίδαυρο, στο θέατρο της οποίας ο Ντόρης μας έκανε επίδειξη των φωνητικών του ικανοτήτων, απαγγέλοντας ίσως την συνταγή της «plum pudding». Κάτι παρόμοιο έκανα κι εγώ, τυλιγμένος σε μια κουβέρτα, ως αρχαίος τραγωδός.

- Κάποτε στο σπίτι μου το πατρικό, στον 1^ο όροφο στην οδό Σίνα, στο μπαλκόνι, εκάναμε εκείνα τα ξύλινα αυτοκινητάκια που ο Νίκος έχει αναφέρει στο δικό του κείμενο για την Ομάδα.

Κάποια στιγμή αποφασίσαμε να δοκιμάσουμε τις γνώσεις μας και την αποτελεσματικότητα των κόμβων, που είχαμε μάθει.

Έτσι ετοιμάσαμε τον κόμβο του δραπετή και βάλαμε τον «Γέρο» (Γεράσιμο Λιβιεράτο) έξω από το μπαλκόνι να κατέβει γλιστρώντας από το σχοινί στον κήπο και να λύσει τον κόμβο από κάτω.

Καταλαβαίνει κανένας την φρίκη της μητέρας μου όταν είδε, από δίπλα, τον Γέρο κρεμασμένο από έξω και τις φωνές που έβαλε, ματαιώνοντας έτσι την ολοκλήρωση του πειράματός μας.

- Το 1947, στις επιτυχίες της 1^{ης} ήταν ότι πρόσκοπός της, ο γράφων, επελέγη να συμμετάσχει στην Ομάδα που θα αντιπροσώπευε την Ελλάδα στο Jamboree de la Paix στο Παρίσι (η 3^η Ο.Ν.Α. έστειλε τον Κώστα Ζέππο και τον Γιώργο Ησαΐα). Έκπληξη και τιμή μου ήταν όταν ονομάστηκα ενωμοτάρχης των «Γλάρων», πλήρους

ενωμοτίας επτά προσκόπων, με υπενωμοτάρχη τον Γιώργο Ησαία.
Τα ονόματα των παιδιών, που έλαβαν μέρος, αναφέρονται στην συγχαρητήριο
επιστολή του Σ.Ε.Π., που υπάρχει πιο πίσω.

Στην ενωμοτία ήταν ο Γυαλιράκης και ο Διαλυνάς, κρήτες, ο δεύτερος αδελφός της
μετέπειτα «σταρ Ελλάς». Τους άλλους δεν τους ενθυμούμαι αλλά προήρχοντο από
διάφορα μέρη της Ελλάδος.

Όλοι μας είμαστε ντυμένοι ομοιόμορφα, με προσκοπική στολή.
Αρχηγός μας ήταν ο Μακρίδης, εάν θυμάμαι καλά, και μας συνόδευε επίσης ο Δημ.
Αλεξιάτος και ο βετεράνος Ησαίας Ησαίας.

Είχαμε φέρει μαζί μας και στολές τσολιάδων, που εφόρεσαν ορισμένοι ευσταλείς και
εχόρεψαν Ελληνικούς χορούς.

Το ταξίδι Πειραιάς-Γένοβα-Μασαλία και επιστροφή έγινε με το πλοίο «Κηρύνεια»
της ΕΛΜΕΣ. Είχαμε βγάλει, όλη η ομάδα, εισητήριο Γ' θέσεως, που είχε καμπίνες
στο πρόστεγο του πλοίου, αλλά, κατόπιν εντολής του κ. Γιαννουλάτου ετρώγαμε στη
Β' θέση.

Κατά την διάρκεια του ταξιδιού έγιναν προσπάθειες συντονισμού των προσκόπων,
ώστε να δημιουργηθεί μια συμπαγής και δημιουργική ομάδα, που θα έπρεπε να
αναμετρηθεί σε προσκοπικά παιχνίδια, εθνικούς χορούς κλπ με άλλες, πολυπληθείς
μάλιστα, εθνικές ομάδες. Τα αποτελέσματα ήταν αποκαρδιωτικά. Ο καθένας έκανε
του κεφαλιού του ή κοινώς την «κοπανούσε».

Ενδεχομένως εφθάσαμε στη Γένοβα, όπου εμείναμε μια περίπου ημέρα.
Επισκεφθήκαμε τα αξιοθέατα και το περίφημο νεκροταφείο της.
Ορισμένοι επισκέφθηκαν και κάποιο πολυτελή «οίκο».
Πάντως θυμάμαι ότι ενός παιδιού του έκλεψαν το ρολόι που φορούσε στο χέρι.

Στη Μασαλία μας υπεδέχθησαν, με πολύ αγάπη, οι εκεί Έλληνες πρόσκοποι και
οδηγοί και μας φιλοξένησαν στο Ελληνικό σχολείο. Είδαμε την φημισμένη εκκλησία
της Παναγίας, στην κορυφή του λόφου, το νησί Μοντεχρήστου «If», την λεωφόρο
Canebierre κλπ.

Το ταξίδι προς το Παρίσι έγινε με βραδυνό τραίνο, τρίτη θέση και πρωί-πρωί
οδηγηθήκαμε σε κάποια κτίρια, νομίζω της Πανεπιστημιούπολεως στην «Porte d'
Orleans».
Από εκεί πάλι είχαμε την δυνατότητα να επισκεφθούμε ομαδικά το Παρίσι, Versailles
και Fontainebleau.
Ένα βράδυ επήγαμε και στην Όπερα, τελευταίες σειρές άνω διαζώματος, και είδαμε
«Don Juan» του Mozart, όπου μέρος του έργου παρηκολούθησα κοιμώμενος.

Ενδεχομένως προωθηθήκαμε στην κατασκίνωση του Jamboree στο Moisson και
βαλθήκαμε με μεγάλο ζήλο να εγκαταστήσουμε τις σκηνές μας και να
διαμορφώσουμε τον χώρο μας.

Ενώπιον του συναγωνισμού με τις άλλες τις ομάδες οι Έλληνες πρόσκοποι έκαναν το
θαύμα τους.
Η Ομάδα έγινε ένα πειθαρχημένο και συμπαγές σύνολο.

Υπήρχαν 30000 πρόσκοποι από όλα τα μέρη του κόσμου και ορισμένες ομάδες, Αμερικανική, Αγγλική, Γερμανική, Ιταλική κλπ αποτελούντο από εκατοντάδες ή χιλιάδες, όπως η Γαλλική, προσκόπους. Εμείς είμαστε κάτω των τριάντα και θέλαμε να συμμετέχουμε σε όλες τις εκδηλώσεις και τους διαγωνισμούς, που προγραμματιζόντουσαν καθημερινώς.

Πράγματι είμαστε παρόντες σε όλα τα παιχνίδια ενώ η κατασκήνωσή μας ήταν προσκοπικό παράδειγμα για την τάξη και τις έξυπνες κατασκευές που είχαμε κάνει. Δεκάδες πρόσκοποι μας επισκέπτοντο καθημερινώς και κάναμε φιλίες, που στη συνέχεια βάστηξαν αρκετά χρόνια.

Στην εναρκτήριο τελετή, σύμφωνα με το πρόγραμμα, έπρεπε να παρελάσουμε σε ενδεκάδα, εμείς που, στις δοκιμές, δεν μπορούσαμε να κάνουμε σωστή τετράδα και ω του θαύματος, οι δύομισυ γραμμές που εκάναμε (καθότι μικρός ο αριθμός μας) ήταν τέλεια ευθυγραμμισμένες και μπήκαμε στο μεγάλο στάδιο καμαρωτοί - καμαρωτοί.

Όπου και να επήγαν τα προσκοπάκια μας ερχόντουσαν πρώτοι. Το βράδυ γυρνούσαν ξεπατωμένα και πεινασμένα, ενώ το φαγητό ήταν μετριώτατο. Το επιστέγασμα ήταν όταν εκέρδισαν τους Αμερικάνους στο Αμερικανικό ποδόσφαιρο, το οποίο φυσικά έμαθαν πως παίζεται εκείνη την ώρα.

Η ανταμοιβή ήλθε όταν η Ελληνική Ομάδα εκέρδισε το ένα από τα δύο πρώτα βραβεία, που απενεμήθησαν στο τέλος, από το αρχηγείο του Jamboree.

Η επιστροφή μας έγινε με το ίδιο πλοίο. Οι καμαρώτοι, όταν μας είδαν ταλαιπωρημένους, πεινασμένους για καλό φαγητό και αδύνατους εβάλθηκαν να μας περιποιηθούν όσον καλύτερα μπορούσαν.

Πίσω στην Ελλάδα μας επερίμεναν τιμές, κατάθεση στεφάνου στον Άγνωστο Στρατιώτη και εύφημος μνεία του Σώματος.

- Σαν Ανιχνευτής, αρχές 1948, είχα αρχηγό τον «Σμόλικα», Σάββα, ο οποίος όμως δεν ήταν θρέμμα της 1^{ης}.

Έτσι δεν δέσαμε πολύ.

Τότε θυμάμαι λίγο Πασχαλιάτικη εκδρομή, Απρίλιος 1948, στην Αίγινα. Θυμάμαι ότι έκανε κρύο και ότι πλενόμαστε στο ύπαιθρο σε βρύση στον κήπο της Μητροπόλεως τουρτουρίζοντας.

- Η τελευταία μου ανάμνηση με την Ομάδα μας ήταν η εκδρομή μας στη Ρόδο, τον Ιούλιο-Αύγουστο 1948.

Τα Δωδεκάνησα ένα χρόνο πριν είχαν ενσωματωθεί με την υπόλοιπη Ελλάδα και ως εκ τούτου τύχαμε ιδιαιτέρων περιποιήσεων από τους Ροδίτες.

Μια-δύο ημέρες μείναμε στο κτίριο της Γυμναστικής Ακαδημίας Ρόδου και επισκεφθήκαμε την πόλη και κάναμε και παρέλαση να τιμήσουμε την ενσωμάτωσή της. Εκεί πρωτο-έκανα ποδήλατο.

Η κατασκήνωσή μας έγινε στο Παραδείσι, μέσα στις εληές, που σήμερα είναι μεγαθήρια ξενοδοχεία.

- Κάποτε αποκτήσαμε και μια ωραία μεγάλη βάρκα από το Β.Ν. αλλά δεν έχω ιδιαίτερες απαιτήσεις από αυτή, λόγω απασχολήσεώς μου με μαθήματα, προκειμένου να μπω σε κάποιο Πανεπιστήμιο.

- Με τις εντυπώσεις της κατασκηνώσεως της Ρόδου έφυγα από την Ελλάδα στις 27 Αυγούστου 1948 και έζησα πέντε χρόνια έξω συνεχώς για σπουδές.

Ο Νίκος μου είχε στείλει, στη ξενιτιά, ένα δίσκο με τα τραγούδια της Πρώτης, που είχε καταγράψει για μένα. Ο δίσκος αυτός μου κρατούσε πολλές φορές συντροφιά, σε στιγμές νοσταλγίας και τον έφερα πίσω στην Ελλάδα το 1955. Κάποτε μου τον εζήτησε να τον ξανακούσει και έκτοτε χάθηκε. Κρίμα.

Το 1953, όταν ήλθα στην Αθήνα για μερικές εβδομάδες για διακοπές, προσπάθησα να βρω την Ομάδα.

Η Λέσχη του Λυκαβηττού δεν υπήρχε. Την Ομάδα την ευρήκα, μία Κυριακή πρωί, μέσα σε χώρο του Μαρασλείου.

Νομίζω ήταν οι τελευταίες της αναλαμπές....

Οι Παλαιοί όμως, της δεκαετίας του 1940, ήταν εκεί, όπως είναι ακόμα και σήμερα, εκτός από αυτούς που μας άφησαν για το μεγάλο ταξίδι.

Εξακολουθούμε να είμαστε δεμένοι όπως και τότε, τώρα 50 χρόνια μετά.

ΔΙΕΤΕΛΕΣΑΝ ΜΕΛΗ ΤΗΣ 1ης Ο.Ν.Α.

1	Αθανασιάδης	Αλέκος
2	Αλεξανδράκης	Αλέκος
3	Αντωνιάδης	Στέλιος
4	Αντωνόπουλος	Τάσος
5	Βαρουτσής	Δημήτρης
6	Βαρουτσής	Σπύρος
7	Βάρσος	Γιάννης
8	Βρανόπουλος	Νώντας
9	Βρετανός	Εδουάρδος
10	Γαϊτάνος	
11	Γιαννουλάτος	Τώνης
12	Γκούμας	Ζανός
13	Γόντικας	Νίκος
14	Δεληγιάννης	Πλάτων
15	Δεστούνης	Βασίλης
16	Δημητρακόπουλος	Γιώργος
17	Δημητρακόπουλος	Τάσος
18	Διαμαντόπουλος	Γιώργος
19	Δρόσος	Ντέλμος
20	Δρούλιας	Ανδρέας
21	Ευαγγελίδης	Λευτέρης
22	Ευαγγελίδης	Λεωνίδας
23	Ζαλοκώστας	Νένης
24	Ζάννας	Παύλος
25	Ζαφειρόπουλος	Νίκος
26	Ηλιόπουλος	Λευτέρης
27	Ησαΐας	Νώντας

28	Ησαΐας	Μανώλης
29	Θεοδωρόπουλος	Δημήτρης
30	Θεοδωρόπουλος	Θεόδωρος
31	Ιατρόπουλος	Θεόδωρος
32	Καγγελάρης	Λ.
33	Καρανίκας	Περικλής
34	Καρέλας	Δημήτρης
35	Κάρολος της Έσσης	Κάρολος
36	Κόλλας	Πέτρος
37	Κορωναίος	Μάκης
38	Κούλογλου	Τάκης
39	Κουτσουδάκης	Δημήτρης
40	Κουτσουδάκης	Γιάννης
41	Κριμπάς	Γιώργος
42	Κωστής	Νίκης
43	Λαΐος	Αχιλλέας
44	Λαΐος	Κώστας
45	Λαΐος	Σπύρος
46	Λαμπράκης	Χρήστος
47	Λέϊξ	Λέων
48	Λελούδας	Γιάννης
49	Λελούδας	Σωτήρης
50	Λεούσης	Ντίμης
51	Λεωνίδας	Γιάννης
52	Λιβανός	Γιώργος
53	Λιβιεράτος	Βύρων
54	Λιβιεράτος	Γέρος
55	Λιβιεράτος	Σπύρος
56	Μακρίδης	Νίκος
57	Μαλακατές	Χρήστος
58	Μαλακατές	Γιάννης
59	Μαλασπίνας	Αλέκος
60	Μάλτος	Νίκος
61	Μάλτος	Τάσκος
62	Μαρινόπουλος	Γιάννης
63	Μαυρίδης	Βασίλης
64	Μελετόπουλος	Αλέκος
65	Μεταξάς	Κάρολος
66	Μεταξάς	Πέτρος
67	Μεταξάς	Νίκος
68	Μινάρδος	Νίκος
69	Μπούμπουλης	Επαμεινώνδας
70	Μπουρατίνος	Αιμίλιος
71	Νικόγλου	Φίλιππος
72	Ξυλάς	Μιχάλης
73	Οικιάδης	Αντώνης
74	Οικονόμου	Γιώργος
75	Οικονόμου	Κώστας
76	Παμπούκης	Γιώργος
77	Παπαδήμας	Ντίνος
78	Παπαθεοφίλου	Κώστας
79	Παπαχελάς	Ευγένιος
80	Παπαχελάς	Μένιος
81	Πετριδης	Πέτρος
82	Πετρισόπουλος	Γιάννης
83	Πηγιατώρος	Τζέρυ

84	Πουланτζάς	Αριστείδης
85	Πουλαντζάς	Νίκος
86	Προκοπάκης	Αλέκος
87	Προκοπάκης	Προκόπης
88	Ρικάκης	Ανδρέας
89	Σάββας	Αλέκος
90	Σιφναίος	Μιχάλης
91	Σκορδούλης	Γιάννης
92	Σκουριώτης	Γιώργος
93	Σολούνιας	Νώντας
94	Σορούλας	Άγις
95	Σπανούδης	Παναγής
96	Σταυρίδης	Κώστας
97	Σταυρόπουλος	Δημήτρης
98	Στρατήγης	Στράτης
99	Στρατηγόπουλος	Ανδρέας
100	Στρατηγόπουλος	Δημήτρης
101	Τακβοριάν	Βάρτος
102	Τακβοριάν	Πίκος
103	Τζεδάκης	Κώστας
104	Τζεδάκης	Πέτρος
105	Τσιτσιλιάνης	Σπύρος
106	Τσουλουχόπουλος	Βασίλης
107	Φεράλδης	Νάσος
108	Φιλίππου	Κώστας
109	Φωτήλας	Αλέκος
110	Χαλκιάπουλος	Θεόδωρος - Ντόρης
111	Χαλκιάπουλος	Νίκος